

Šachmatų draugystė

Kaip jiems žaisti, jeigu jie vienas kito nesupranta?

Autorė Olivija Kiterman
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko Vokietijoje.

Šiandien saulė šviečia man širdy** – giedojo „Matvijus. Kartu su juo giedojo jo motina ir brolis Timofijus. Už automobilio lango buvo tamsu. Bet daina padėjo jaustis geriau.

Matvijui ir jo šeimai buvo baisus metas. Jie persikėlė į Vokietiją, nes jų namuose nebebuvo saugu. Jie keliavo dvi dienas ir dabar jau beveik pasiekė tikslą. Vyskupas Vokietijoje vežė juos ten, kur jie galės apsistoti.

Matvijus džiaugėsi, kad Dangiškasis Tėvas padėjo jiems saugiai nukeliauti į Vokietiją. Tačiau jis išsiilgo tėčio. Dėl karo jis turėjo pasilikti savo šalyje. Matvijus labai nerimavo dėl jo.

Vyskupas pastatė automobilį prie namo. „Sveiki atvykę į mano namus.“

Matvijus paėmė savo krepšį ir nusekė paskui šeimą į namą. Buvo tylu. Vyskupo šeima turbūt jau buvo sugulusi miegoti.

„Kol esate čia, galite apsigyventi Matso ir Lorės kambariuose“, – pasakė vyskupas.

„Palaukite, – pasakė mama. – Jie neprivalo užleisti mums savo kambarių.“

Vyskupas nusišypsojo: „Jie yra laimingi galėdami tai padaryti. Norime, kad jaustumėtės patogiai.“

Mama linktelėjo: „Ačiū.“

Ryte Matvijus ir Timofijus nuėjo į virtuvę pusryčiauti. Vyskupas sėdėjo prie stalo su berniuku ir mergaite. Jie atrodė ne ką vyresni už Matvijų.

„Tai mano vaikai Matsas ir Lorė“, – pasakė vyskupas.

„Malonu su jumis susipažinti“, – pasakė Timofijus.

Matsas su Lore atrodė truputį sutrikę.

„Jie nekalba jūsų kalba, – pasakė vyskupas. – Tačiau neabejoju, kad būsite geri draugai.“

Matvijus suraukė antakius. Kaip jiems draugauti, jei jie negalės vienas su kitu kalbėtis? Jam atrodė, kad ta saulė, apie kurią jis vakar vakare dainavo, dingo.

Pavalgę Matsas su Lore parodė jiems žaidimų kambarį. Du mažesni vaikai žaidė su žaislais. Matvijus pagalvojo, kad jie buvo Matso ir Lorės jaunesnieji brolis ir sesuo.

Matsas kažką pasakė. Tai buvo panašus į klausimą, bet Matvijus nesuprato, ką jis pasakė. Matsas atsisėdo ir atidarė kortų dėžutę. Jis sudėliojo jas grupelėmis. Tada jis su Lore pasiėmė savo kortas. Matvijus norėjo žaisti. Tačiau jis nežinojo kaip!

Matsas padėjo kortą ir pažiūrėjo į Matvijų. Jis vėl kažką pasakė.

Matvijus norėjo verkti. Jis nenorėjo gyventi Vokietijoje, jei negalės nieko suprasti.

Lorė kažką pasakė Matsui, tada nubėgo prie spintelės. Ji grįžo ir ant grindų padėjo naują žaidimą.

Matvijus žinojo tą žaidimą. Medinės detalės atrodė panašios į tas, kurias jis turėjo namuose.

Tai buvo šachmatai! Jis valandų valandas žaisdavo šachmatais su tėčiu. Matvijus laimingas linktelėjo galva. Jis žinojo, kaip žaisti šį žaidimą.

Lorė plačiai nusišypsojo ir pradėjo dėlioti figūreles.

Matvijus pastūmė savo pėstininką per du langelius ir stebėjo, kaip Lorė perkelia savo žirgą. Po to Matvijus pastūmėjo savo rikį prie Lorės žirgo. Jis su Timofijumi pralinksmėjo. Lorė parodė nusivylimą, nors ir šypsojosi.

Jie žaidė ilgai. Netrukus jie pradėjo juoktis. Jie nesuprato vienas kito žodžių, bet jiems vis tiek buvo smagu.

Per kitas kelias savaites jie rado daugiau žaidimų, kuriuos žinojo visi. Jie žaidė futbolą lauke su kitais vaikais vokiečiais. Matvijus taip pat išmoko kelis žodžius vokiečių kalba. Kartais jis darė klaidas, bet toliau stengėsi.

Matvijus vis dar ilgėjosi savo tėčio ir namų. Bet jis buvo dėkingas Dangiškajam Tėvui už tai, kad jis padėjo jam rasti naujų draugų. ●

HENOS LILUSTRACIJOS